

Nouvelle Vague

Direcció: Richard Linklater **Guió:** Holly Gent Palmo, Richard Linklater, Laetitia Masson, Vincent Palmo Jr., Michèle Pétin **País:** França **Durada:** 106 min **Any:** 2025 **Gènere:** Comèdia dramàtica **Interpretació:** Guillaume Marbeck, Zoey Deutch, Aubrey Dullin, Bruno Dreyfurst... **Fotografia:** David Chambille (B&W) **Distribuïdora:** Elástica Films **Estrena a Espanya:** 09/01/2026

No recomanada per a menors de 12 anys

Doblada en espanyol / Versió original en anglès i francès, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

Richard Linklater recrea el naixement de la Nouvelle Vague a través d'un *making of* ficcionat de *Al final de l'escapada*, concebut un homenatge festiu i cinèfil a la passió pel cinema de Jean-Luc Godard, François Truffaut, Claude Chabrol, Jacques Rivette i la seva generació. (gencat.cat)

CRÍTICA

A prop del cementiri de Montparnasse de París, en una travessia del Boulevard Raspail, hi ha el carrer Campagne Première, amb l'Hotel Istria on es van allotjar Kiki de Montparnasse, Paul Éluard i Tristan Tzara. A la meitat d'aquell carrer hi havia un bar anomenat *À bout de souffle* perquè a l'interior Jean-Luc Godard va rodar el moment en què la Patricia (Jean Seberg) denuncia el Michel (Jean-Paul Belmondo). Fins a l'any 2024, el bar podia ser un lloc de pelegrinatge cinèfil, actualment ja no existeix, ha estat reemplaçat per un restaurant asiàtic. El fet és significatiu i ens pot fer preguntar-nos per què un cineasta nord-americà, amant com la vella cinefília del cinema clàssic i modern, ha decidit tornar al carrer Campagne Première i a altres escenaris de París per recrear aquell moment en què Jean-Luc Godard va rodar la seva òpera prima. Una pel·lícula que, tal com indiquen els rètols finals, suposadament va servir perquè una part del cinema canviés. El motiu de l'aposta queda clar en una escena de la pel·lícula, quan Godard (Guillaume Marbeck) cita una frase de Paul Gauguin segons la qual "el veritable art o és plagi o és revolució".

El 1959, Godard va voler dur a terme la seva revolució utilitzant les cites i referències com a matèria creativa. El 2025, Richard Linklater es conforma amb el palimpsest, ja que no pot, ni li interessa, dur a terme cap revolució. **Nouvelle Vague** és una pel·lícula rodada en blanc i negre, que vol tenir un cert *look* proper a la fotografia de Raoul Coutard per a *À bout de souffle*. Al llarg del seu metratge les referències no deixen de convertir-se en eco d'una obra en què és important mantenir la llegenda de com enmig d'un rodatge caòtic va sorgir una obra fonamental. Linklater basa una part del seu treball en un impecable i curiós treball d'audició. Els intèrprets que encarnen Jean Luc Godard, François Truffaut, Claude Chabrol, Suzanne Schiffman, Jean Seberg, Jean Paul Belmondo, Raoul Coutard o Pierre Braunberger no són estrelles, però tots tenen una semblança que s'aproxima als seus referents. Linklater no dubta a indicar-nos qui és qui i omple la primera part de la pel·lícula d'una sèrie de picades d'ullet simpàtics enmig d'un escenari en què a banda dels membres de la Nouvelle Vague també hi ha els seus pares, ja sigui Roberto Rossellini o Jean-Pierre Melville. Un cop presentats els protagonistes de la funció, Linklater construeix la pel·lícula com si fos un diari del rodatge en què veiem com es va acabar donant forma a escenes tan mítiques com la de Jean Seberg venent el *New York Herald Tribune* pels Camps Elisis o Jean-Paul Belmondo imitant Humphrey Bogart a *Más dura será la caída*. És impossible no sentir simpatia davant d'una proposta com **Nouvelle Vague**. En una sala plena d'hipotètics cinèfils, s'ha presentat una pel·lícula que apel·la al naixement de la cinefília i consagra la llegenda de la Nouvelle Vague com un temps en què les pel·lícules eren, suposadament, més importants que la vida. Quan cessin els aplaudiments i després d'haver-nos divertit jugant una estona a les endevinalles, **Nouvelle Vague** produeix la sensació de ser poc més que un enginyós treball, això sí, considerablement millor que el que va fer Michel Hazanavicius sobre els anys maoistes de Godard. **Nouvelle Vague** és una joguina molt ben dissenyada amb la qual ens podem divertir, però que un cop utilitzada podem aparcar tranquil·lament a la prestatgeria mentre recordem que tanta nostàlgia potser no sigui bona per a la salut.

Àngel Quintana - caimanediciones.es